

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.182 van 8 februari 2001
in de zaak A. 99.926/IX-2703.**

In zake : 1. de BVBA CLEROVAN,
2. Guy DE GOQUE,
die woonplaats kiezen bij
advocaat P. AERTS,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Justitie.

verzoekster in tussenkomst :

de Kansspelcommissie van het ministerie van
Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. VAN ELSLANDER,
kantoor houdende te BRUGGÉ,
Filips de Goedelaan 11.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de
BVBA CLEROVAN en Guy DE GOQUE op 30 januari 2001 hebben
ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de
schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de
rondzendbrief van de minister van Justitie genomen naar
aanleiding van de publicatie in het Belgisch Staatsblad
van 30 december 2000 van verscheidene uitvoerings-
besluiten van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de
kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2001
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 februari
2001 om 11.30 uur;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter
J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaten
R. VERSTRINGHE en P. AERTS, die verschijnen voor de
verzoekende partijen, van advocaten J. UYTTERSROT en
B. WILMS, die verschijnen voor de verwerende partij, en
van advocaat F. FAUCONNIER en advocaat M. RYELANDT die,
loco advocaat M. VAN ELSLANDER, verschijnen voor
verzoekster in tussenkomst;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur
W. WEYMEERSCH;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voor de zaak relevante
feiten de volgende zijn :

1.1. De wet van 7 mei 1999 op de kansspelen deelt
de kansspelinrichtingen in drie klassen in : klasse I of
casino's, klasse II of speelautomatenhallen -beter
gekend als lunaparken- en een klasse III of drank-
gelegenheden. De wet vereist een voorafgaande schrifte-
lijke vergunning van de Kansspelcommissie alvorens een
of meer kansspelen of kansspelinrichtingen kunnen worden
geëxploiteerd (artikel 4, tweede lid en artikel 6).

1.2. De verzoekende partijen zijn in het bezit
van een milieuvergunning voor het exploiteren van een
lunapark en dienen derhalve als een klasse II kans-
spelinrichting te worden gekwalificeerd. Luidens
artikel 25, 2, van de wet is voor de exploitatie een
vergunning klasse B vereist.

1.3. Overeenkomstig artikel 34, derde lid, van de wet, moet de uitbating van een kansspelinrichting klasse II geschieden krachtens een zogenaamd "convenant" dat voorafgaandelijk wordt gesloten tussen de gemeente van vestiging en de uitbater.

Om de vergunning klasse B te kunnen verkrijgen moet de aanvrager de convenant kunnen voorleggen (artikel 36, 5, van de wet).

1.4. Artikel 19, van het koninklijk besluit van 22 december 2000 betreffende de werking en het beheer van de kansspelinrichtingen klasse II, de wijze van aanvraag en de vorm van de vergunning klasse B, bevat de volgende overgangsbepaling :

"De exploitanten van de reeds bestaande lunaparken mogen hun inrichting verder exploiteren tot op het ogenblik dat de commissie een beslissing heeft genomen over hun aanvraag, op voorwaarde dat de aanvraag volledig is en werd ingediend binnen een termijn van één maand na de inwerkingtreding van dit besluit.

Als de commissie een beslissing over de aanvraag heeft genomen :

- a) beschikken de exploitanten over een periode van drie maanden om de exploitatie van de kansspelinrichting klasse II stop te zetten, als de vergunning is geweigerd, en dit vanaf de datum van kennisgeving;
- b) beschikken de exploitanten over een periode van twaalf maanden om de exploitatie van de kansspelinrichting klasse II aan te passen overeenkomstig dit besluit, en dit vanaf de datum van het toekennen van de vergunning klasse B".

1.5. De rondzendbrief waarvan de verzoekende partijen de schorsing vragen is volgens de verwerende partij gedateerd van 11 januari 2001. Hij is geadresseerd aan de procureurs des Konings. De voor deze zaak relevante bepalingen ervan -onder C "voor wat betreft de lunaparken"- luiden als volgt :

"Tenslotte beperkt de Wet het aantal lunaparken in België tot 180. De inwerkingtreding van deze beperking hangt samen met de wil van de gemeenten om

al dan niet convenanten af te sluiten met de exploitanten van de speelautomatenhallen.

De exploitanten van deze speelautomatenhallen moeten ook aan de kansspelcommissie een exploitatievergunning vragen.

Overeenkomstig de wettelijke bepalingen mogen de kansspelinrichtingen klasse II zich niet langer bevinden binnen een straal van minstens 500 meter van een school hierbij inbegrepen universitaire instellingen, ziekenhuizen, vrijetijds-, sport- en vakantiecentra, speelpleinen, plaatsen waar erkende erediensten worden gehouden en gevangenis.

Een termijn van drie maanden werd voorzien per besluit om de exploitanten in de mogelijkheid te stellen om een einde te stellen aan de exploitatie van de kansspelinrichting, dit enkel als de aanvraag tot vergunning werd geweigerd.

Daarentegen werd geen enkele termijn voorzien ingeval de gemeente weigert een convenant te ondertekenen of wanneer de spelinrichting de minimale afstand van 500 meter niet naleeft.

In deze twee gevallen dient er proces-verbaal te worden opgesteld en moeten de kansspelen in beslag worden genomen evenals het geld dat eventueel in het geldmechanisme zit".

1.6. Beide verzoekende partijen hebben op 4 januari 2001 bij het stadsbestuur van Gent een aanvraag ingediend tot het sluiten van een convenant.

1.7. Met een standaardbrief van 26 januari 2001 wordt aan beide verzoekende partijen geantwoord dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent op 19 januari 2001 de gemeenteraad heeft voorgesteld niet op de aanvraag in te gaan en dat de definitieve beslissing wordt gesteld op 29 januari 2001. Uit de door verzoekende partijen nog toegestuurde stukken blijkt dat de gemeenteraad op 29 januari 2001 inderdaad geweigerd heeft met verzoekende partijen een convenant te sluiten. Na in beide gevallen de diverse in de nabijheid gelegen instellingen te hebben opgesomd, oordeelt de gemeenteraad dat de kansspelinrichting niet verenigbaar is met de voorschriften van artikel 36, 4, van de wet.

In de begeleidende brief waarmee deze beslissingen ter kennis worden gebracht van verzoekende

partijen staat telkens te lezen dat "ter vervollediging van uw aanvraag voor een vergunning klasse B- het advies van de burgemeester van 18 januari 2001 en een voor eensluidend verklaard afschrift van het gemeenteraadsbesluit" worden bijgevoegd.

2.1. Overwegende dat de Kansspelcommissie van het ministerie van Justitie met een verzoekschrift van 5 februari 2001 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

2.2. Overwegende dat verzoekster in tussenkomst opgericht is door de wet van 7 mei 1999 en zij er onder meer mee gelast is de vergunningen voor kansspelinrichtingen te verlenen; dat zij als zodanig een orgaan is van de Belgische Staat en ressorteert onder het ministerie van Justitie; dat zij geen eigen rechtspersoonlijkheid bezit en derhalve ook niet kan optreden als tussenkomende partij naast of namens de Belgische Staat, die verwerende partij is; dat het feit dat de bestreden rondzendbrief een aantal interpretaties inhoudt welke een weerslag hebben op de behandeling van de aanvragen voor een vergunning niet volstaat om haar een eigen belang toe te kennen; dat haar verzoekschrift tot tussenkomst in deze stand van de rechtspleging louter als inlichting in aanmerking kan worden genomen;

3. Overwegende dat de vordering gericht is tegen de voorlaatste en laatste alinea's van de hiervoren onder 1.5. weergegeven bestreden rondzendbrief, meer bepaald waar deze voorschrijft dat ingeval de gemeente weigert een convenant te ondertekenen of wanneer de spelinrichting de minimale afstand van 500 meter niet naleeft, niet is voorzien in enige overgangstermijn en proces-verbaal dient te worden opgesteld en de kansspelen in beslag moeten worden genomen evenals het geld dat eventueel in het geldmechanisme zit;

4.1.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering minstens gedeeltelijk haar voorwerp heeft verloren ingevolge een verduidelijking door een latere wijziging c.q. verduidelijking door een andere rondzendbrief;

4.1.2. Overwegende dat de ingeroepen brief het opschrift draagt van "Bijvoegsel aan het rondschrĳven van de Heer Minister van Justitie dd. 11.01.2001 met betrekking tot de wet op de kansspelen, de kansspel-inrichtingen en de bescherming van de spelers en de uitvoeringsbesluiten"; dat daarin wordt gepreciseerd -in samenspraak met de Kansspelcommissie- dat het begrip "in de nabijheid" volledig autonoom ingevuld wordt door de gemeente en dus meer of minder kan zijn dan 500 m, en opgenomen dient te worden in het convenant met de uitbater, terwijl ten aanzien van wie binnen de wettelijke termijn een dossier heeft opgestuurd naar de Kansspelcommissie de gewone procedure zal worden gevolgd, wat inhoudt dat eerst de al of niet volledigheid van deze dossiers nagegaan zal worden en nadien een beslissing genomen zal worden over het verlenen of niet van een licentie, en bij een weigering uiterlijk drie maanden na de ontvangst van de aangetekende melding de exploitatie van de spelen dient te worden stopgezet;

4.1.3. Overwegende dat op het eerste gezicht het voornoemde "bijvoegsel" tegemoetkomt aan de grieven van de verzoekende partijen; dat het echter niet ondertekend is door de minister van Justitie, zelfs niet vermeldt dat het van hem uitgaat of dat hij zich ermede akkoord heeft verklaard; dat evenmin blijkt of het aan de parketten werd medegedeeld; dat dan ook niet vaststaat dat het de bepalingen van de bestreden rondzendbrief waardoor de verzoekende partijen zich gegriefd achten intrekt; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

4.2.1. Overwegende dat de verwerende partij ook opwerpt dat de bestreden bepalingen geen verordenend karakter hebben, dit wil zeggen dat zij nieuwe regels aan de bestaande zouden toevoegen, waarvoor niet volstaat dat erin enigszins anders geformuleerde bewoordingen worden gebezigd dan in de wet of de uitvoeringsbesluiten;

4.2.2. Overwegende dat de vraag of de bestreden rondzendbrief al dan niet iets aan de wet toevoegt precies het voorwerp uitmaakt van een aantal middelen welke de verzoekende partijen aanvoeren; dat de exceptie derhalve met een der grondvoorwaarden van de vordering tot schorsing samenhangt;

4.3.1. Overwegende dat de verwerende partij tenslotte opwerpt dat de verzoekende partijen geen belang hebben omdat zij niet aantonen dat zij een vergunningsaanvraag hebben ingediend bij de Kansspelcommissie, dat de termijn daarvoor verstrijkt op 30 januari 2001 en dat zij overigens nooit een vergunning kunnen verkrijgen aangezien zij geen convenant met het gemeentebestuur kunnen overleggen;

4.3.2. Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verzoekende partijen tot het stadsbestuur van Gent de vraag hebben gericht om een convenant te sluiten voor twee locaties in die stad; dat die demarche uiteraard de aanvraag van een vergunning bij de Kansspelcommissie vooraf diende te gaan, aangezien geen vergunning kan worden verleend zonder convenant; dat de beslissingen houdende weigering om een convenant te sluiten pas op 29 januari 2001 werden genomen en met een brief van 30 januari 2001 werden medegedeeld; dat de verzoekende partijen niettemin vooraleer die beslissingen hen officieel werden medegedeeld bij de Kansspelcommissie een aanvraag tot het verkrijgen van

een vergunning hebben gedaan; dat in die omstandigheden hen niet kwalijk kan worden genomen dat zij vooraleer de onderhavige vordering in te stellen nog geen aanvraag hadden gedaan bij de Kansspelcommissie; dat de huidige vordering tot schorsing trouwens gericht is tegen een ministeriële rondzendbrief waaruit volgens de verzoekende partijen voortvloeit dat aan hun exploitatie zonder overgangsperiode een einde kan worden gemaakt vanaf 31 januari 2001; dat zij er dan ook belang bij hebben om, na de gevorderde schorsing van de betrokken bepalingen, hun exploitatie voorlopig te kunnen voortzetten tot de commissie een uitspraak heeft gedaan over hun aanvraag van een vergunning, eventueel na een nieuwe poging te hebben ondernomen om met het stadsbestuur een convenant te sluiten; dat wat dat laatste betreft de interpretatie van de afstandsregel ook niet zonder belang is;

5. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

6.1. Overwegende dat de verwerende partij stelt dat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is voldaan; dat zij wat dat betreft het volgende opwerpt :

1. de aangevoerde uiterst dringende noodzakelijkheid is niet meer actueel gelet op de wijziging ("verduidelijking") van de rondzendbrief,

2. de verzoekende partijen beperken zich om de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen tot hetzelfde betoog als dat met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel,
3. de beweerde uiterst dringende noodzakelijkheid houdt geen verband met de bestreden rondzendbrief maar met de recente weigering van het gemeentebestuur om een convenant te sluiten,
4. de bestreden rondzendbrief dateert reeds van 11 januari 2001,
5. ingevolge de voormelde "verduidelijking" is er geen reden meer om een onmiddellijke inbeslagneming te vrezen, overigens beschikken de verzoekende partijen niet over een convenant, zodat zij geen vergunning kunnen verkrijgen, hebben zij deze nog niet aangevraagd en volgt de onmiddellijke stopzetting van de exploitatie uit de toepassing van de wet en haar uitvoeringsbesluit zelf,
6. er wordt niet verduidelijkt waarin het verschil bestaat tussen het nadeel volgende uit een onmiddellijke sluiting en het nadeel volgende uit een sluiting na het verstrijken van de overgangstermijn;

6.2. Overwegende dat wat de punten 1 en 5 hiervoren betreft, kan worden verwezen hetzij naar wat hiervoren reeds is gezegd onder 4.1.3. omtrent de "verduidelijking" van de rondzendbrief, hetzij onder 4.3.2. omtrent het belang, en naar wat hierna zal worden onderzocht betreffende de vraag of de rondzendbrief al dan niet iets aan de wet toevoegt; dat wat punt 2 betreft, de Raad van State niet inziet waarom dezelfde uiteenzetting niet zou kunnen dienen om tegelijk aan te tonen dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden handeling een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken en dat dit nadeel van die aard is dat het slechts door een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden vermeden; dat wat punt 3

betreft, het weliswaar zo is dat het door de verzoekende partijen gevreesde nadeel pas actueel wordt op het moment dat hun de convenant wordt geweigerd, of juist, dat de termijn om die te verkrijgen verstrijkt, doch dat nadeel in hun visie vooral zijn oorsprong heeft in de interpretatie of uitvoering welke de bestreden rondzendbrief aan de wet geeft : de onmiddellijke stopzetting, en het dan de vraag is hoe alert zij tegen die rondzendbrief zijn opgekomen, welke vraag wordt opgeworpen in punt 4; dat wat dat punt 4 betreft, de bestreden rondzendbrief niet is gedateerd; dat in zoverre het juist is zoals verwerende partij beweert dat hij dateert van 11 januari 2001, hij niet geadresseerd is aan verzoekende partijen maar aan de procureurs des Konings; dat hij voor zoveel geweten niet werd gepubliceerd en dat de verklaring van de verzoekende partijen als zouden zij van zijn bestaan pas kennis hebben gekregen doordat hij aangehaald werd in een brief van 26 januari 2001 van de burgemeester van de stad Leuven gericht tot een andere exploitant van kansspelen, niet wordt weerlegd; dat punt 6 betrekking heeft op de vraag of er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond; dat derhalve de uiterst dringende noodzakelijkheid genoegzaam is aangetoond;

7.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een eerste middel aanvoeren dat de rondzendbrief van de minister van Justitie een schending vormt van artikel 108 van de gecoördineerde Grondwet, van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers en van het koninklijk besluit van 22 december 2000 betreffende de werking en het beheer van de kansspelinrichtingen klasse II, de wijze van aanvraag en de vorm van de vergunning klasse B; dat zij betogen dat de gewraakte passages van die rondzendbrief bepalingen toevoegen aan de voormelde wet van 7 mei 1999 en het koninklijk besluit van 22 december

2000, waartoe de minister niet bevoegd is aangezien overeenkomstig artikel 108 van de gecoördineerde Grondwet het aan de Koning, en niet aan de minister van Justitie toekomt de uitvoering van de wetten te verzekeren, beginsel waarop de artikelen 78 en 79 van de wet van 7 mei 1999 geen uitzondering maken; dat de verzoekende partijen betogen dat noch in die wet noch in dat koninklijk besluit enige bepaling terug te vinden is volgens welke de Kansspelcommissie een vergunning zou moeten weigeren indien een kansspelinrichting klasse II zich op 500 meter bevindt "van een school hierbij inbegrepen universitaire instellingen, ziekenhuizen, vrijetijds-, sport- en vakantiecentra, speelpleinen, plaatsen waar erkende erediensten worden gehouden en gevangenissen", doch dat volgens de aangehaalde reglementsbepalingen de Kansspelcommissie enkel dient te beschikken over een plan waarin de gewraakte items worden aangeduid binnen een straal van 500 meter terwijl in de wet van 7 mei 1999 louter wordt gesproken van "in de nabijheid"; dat de verzoekende partijen voorts uiteenzetten dat amendementen om deze bewoordingen te concretiseren tijdens de parlementaire behandeling werden verworpen; dat zij er ook op wijzen dat in artikel 19 van het koninklijk besluit van 22 december 2000 wordt gesteld dat de exploitanten van de reeds bestaande lunaparken hun inrichting verder mogen exploiteren tot op het ogenblik dat de commissie een beslissing heeft genomen over hun aanvraag, op voorwaarde dat de aanvraag volledig is en werd ingediend binnen een termijn van één maand na de inwerkingtreding van dit besluit en dat, als de commissie een beslissing over de aanvraag heeft genomen, de exploitanten van een kansspelinrichting van klasse II hetzij over een periode van drie maanden beschikken om de exploitatie stop te zetten als de vergunning is geweigerd, hetzij over een periode van twaalf maanden om de exploitatie aan te passen overeenkomstig dat besluit; dat de verzoekende partijen

hierbij argumenteren dat vooreerst in dit koninklijk besluit niet bepaald wordt wat onder een volledige aanvraag verstaan dient te worden, dat bovendien het aan de Kansspelcommissie toekomt te oordelen of de aanvraag volledig is en, vervolgens, of de vergunning al of niet kan worden toegestaan en dat, tenslotte, voor de bestaande lunaparken is bepaald dat zij na een weigeringsbeslissing van de Kansspelcommissie, over een periode van drie maand beschikken om de exploitatie van de kansspelinrichting klasse II stop te zetten; dat volgens hen de instructies van de minister van Justitie dat in deze twee gevallen -weigering van een convenant en wanneer de spelinrichting de minimale afstand van 500 meter niet naleeft- er proces-verbaal dient te worden opgesteld en de kansspelen in beslag moeten worden genomen evenals het geld dat eventueel in het geld-mechanisme zit, derhalve in strijd is met de voornoemde wet van 7 mei 1999 en koninklijk besluit van 22 december 2000;

7.2. Overwegende dat de verwerende partij haar verweer betreffende dit middel beperkt tot een verwijzing naar de reeds ter sprake gekomen "verduidelijking" waaruit volgt dat noch de afstand van 500 meter noch de onmiddellijke inbeslagname van toepassing zijn, en dat de leden van de Kansspelcommissie, als officieren van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, alsmede deze magistraat zelf, krachtens de bedoelde wet uiteraard de bevoegdheid hebben om goederen in beslag te nemen;

7.3.1. Overwegende dat luidens artikel 36, 4, van de wet van 7 mei 1999, om een vergunning klasse B te kunnen verkrijgen, de aanvrager ervoor moet zorgen dat de kansspelinrichting klasse II niet gevestigd wordt "in de nabijheid van onderwijsinstellingen, ziekenhuizen, plaatsen die vooral door jongeren worden bezocht,

plaatsen waar erediensten worden gehouden en gevangenis"; dat volgens artikel 3 van het uitvoeringsbesluit van 22 december 2000 ten bewijze daarvan een plan van de wijk waarop op duidelijke wijze wordt aangeduid dat in een straal van 500 meter rond de inrichting geen dergelijke instellingen voorkomen aan de Kansspelcommissie moet worden bezorgd op hetzelfde tijdstip als de aanvraag voor de vergunning;

Overwegende dat gedurende de behandeling in het Parlement van het ontwerp dat de wet van 7 mei 1999 zou worden, voorstellen werden gedaan om het begrip "nabijheid" nader te omschrijven, daar het als te vaag werd beschouwd; dat inzonderheid in de Senaat met een amendement nr. 69 werd voorgesteld om te voorzien in een voldoende minimale afstand van 500 meter; dat de minister echter verklaarde dat het niet realistisch is om een cijfer op te geven voor het bepalen van het begrip "nabijheid" en dat dit "zal overgelaten worden aan de appreciatie van de rechter" (Gedr. St. Senaat, 1-419/17 - 1998/1999, p. 139-140); dat in de bevoegde commissie van de Kamer van Volksvertegenwoordigers de vertegenwoordiger van de minister van Justitie dan weer verklaarde "dat de gemeente dit begrip in de nabijheid van zal moeten invullen" (Gedr. St. Kamer, 1795/8 - 98/99, p. 56); dat bijgevolg lijkt te moeten worden aangenomen dat het wettelijk begrip "in de nabijheid van" in de eerste plaats door de gemeente en de Kansspelcommissie zal worden beoordeeld en vervolgens, indien daaromtrent discussie zou bestaan, door de rechter; dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet zelfs blijkt dat de wetgever er zich bewust van onthouden heeft het begrip nader te preciseren;

Overwegende dat, waar de bestreden rondzendbrief expliciet stelt dat een kansspelinrichting klasse II zich niet mag bevinden binnen 500 meter van de in de

wet genoemde inrichtingen en dat, wanneer die minimale afstand van 500 meter niet nageleefd wordt, proces-verbaal zal worden opgesteld en tot inbeslagname zal worden overgegaan, hij niet alleen het begrip "nabijheid" concreet invult -daar waar de wetgever van oordeel was dit niet te moeten doen- maar er bovendien een aantal zeer stringente gevolgen aan vastknoopt die, gelet op de bewoordingen van de rondzendbrief, elke verdere exploitatie onmogelijk maken;

7.3.2. Overwegende wat de vraag betreft of verzoekende partijen zich wel kunnen beroepen op de overgangsbepaling van artikel 19 van het koninklijk besluit van 22 december 2000, dat vooreerst moet worden opgemerkt dat hangende de aanvraag bij de Kansspelcommissie de exploitatie enkel maar kan worden voortgezet op voorwaarde dat de aanvraag volledig is en tijdig werd ingediend; dat geen bepaling aangeeft wanneer een aanvraag als volledig moet worden beschouwd; dat volgens artikel 1 van het uitvoeringsbesluit van 22 december 2000 de aanvraag moet worden ingediend bij ter post aangetekende brief, door middel van een als bijlage opgenomen formulier, samen met een aantal andere stukken, opgesomd in de artikelen 3 en 4; dat blijkens de vermeldingen op het modelformulier, enerzijds een advies van de burgemeester waaruit blijkt dat aan alle wettelijke vereisten betreffende de uitbating is voldaan en anderzijds een kopie van de met de gemeente gesloten convenant moeten worden bijgevoegd;

Overwegende dat zodoende de vraag rijst of hoe dan ook een volledige aanvraag kan worden ingediend wanneer de gemeente weigert een convenant te sluiten; dat, gelet op wat terzake tijdens de totstandkoming van de wet is verklaard, namelijk dat de convenant als een onontbeerlijk stuk moet worden beschouwd, zou kunnen worden besloten dat strikt genomen in dat geval geen

volledige aanvraag kan worden ingediend; dat in die zin de wet en het uitvoeringsbesluit een leemte zouden bevatten welke de minister van Justitie gemeend heeft te moeten opvullen; dat op het eerste gezicht die stelling niet kan worden bijgevalen; dat, immers, een dergelijke overgangsbepaling thuishoort in een wet naar het voorbeeld van wat de wetgever voor de inrichtingen klasse I in artikel 76 van de wet heeft bepaald; dat het de wetgever toekomt te voorzien in een overgangsregeling waarvan de hervormingen die hij aanneemt eventueel vergezeld moeten gaan en sommige hervormingen van de wetgeving volledig zouden kunnen worden uitgehold ingeval zulk een bevoegdheid aan de Koning wordt overgelaten, laat staan dat de minister ze bij rondzendbrief voorschrijft; dat hierbij nog komt dat luidens de bewoordingen van de wet, de exploitatievergunning verleend of geweigerd wordt door de Kansspelcommissie; dat het derhalve ook die commissie toekomt te oordelen of de aanvraag aan alle wettelijke vereisten voldoet;

Overwegende dat uit wat voorafgaat in de huidige stand van het geding moet worden besloten dat ook wie aan de Kansspelcommissie geen convenant kan voorleggen niettemin zich kan beroepen op de in artikel 19 van het uitvoeringsbesluit opgenomen overgangsregeling; dat daarentegen de bestreden bepalingen van de rondzendbrief de verdere exploitatie onmogelijk maken;

7.3.3. Overwegende dat het eerste middel dienvolgens in zijn beide geledingen als ernstig voorkomt;

8.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvoeren dat het optreden van het openbaar ministerie, zoals dat door de bestreden bepalingen van de rondzendbrief wordt vooropgesteld, neerkomt op een onmiddellijke en definitieve

sluiting van de inrichting, zelfs tijdens de aanvraag-procedure, met het faillissement als onafwendbaar gevolg; dat zij voorts stellen dat die maatregelen bovendien onmiddellijk effect hebben en elke realistische mogelijkheid op een contradictoir debat wegnemen; dat zij ook wijzen op de financiële verbintenissen welke zij hebben aangegaan, op het verlies aan cliënteel alsmede van de tewerkgestelde arbeidskrachten;

8.2. Overwegende dat de verwerende partij vooreerst antwoordt dat het beweerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet voortvloeit uit de bestreden rondzendbrief maar uit het niet indienen van een aanvraag en het niet verkrijgen of het niet bestrijden van de weigering van een convenant; dat zij betwist als zou het nadeel van een onmiddellijke stopzetting verschillen van een stopzetting binnen enkele maanden, in verband waarmee verzoekende partijen hoe dan ook niet verduidelijken welke concrete plannen en mogelijkheden zij reeds bezitten om hun exploitatie naar een andere locatie over te dragen waar wel een convenant mogelijk zou zijn en waarvoor wel een vergunning zou kunnen worden verleend; dat verwerende partij tenslotte aanstipt dat alle exploitanten reeds lang op de hoogte waren van het bestaan van de wet en van de uitwerking van de uitvoeringsbesluiten ervan -meer bepaald de mogelijke sluiting van de inrichting- volgend uit de verstrenging van de regelgeving;

8.3. Overwegende dat hiervoren bij de bespreking van de uiterst dringende noodzakelijkheid reeds is vastgesteld en bevestigd wordt, door het ernstig bevinden van het eerste middel, dat het nadeel niet enkel uit het niet sluiten van een convenant en het daaruit volgende niet kunnen verkrijgen van een vergunning voortvloeit; dat verzoekende partijen thans, ingevolge de bepalingen

van de bestreden rondzendbrief, geconfronteerd worden met de meer dan reële mogelijkheid, niet enkel dat zij van de ene op de andere dag, en zeer binnenkort, hun exploitatie in de bestaande locaties zullen moeten staken, maar ook dat de toestellen welke zich daar bevinden in beslag zullen worden genomen, wat vrijwel hetzelfde effect heeft als een sluiting welke krachtens artikel 68 van de wet enkel kan worden bevolen door de rechter; dat bezwaarlijk kan worden betwist dat een dergelijke stopzetting van een handelsbedrijvigheid een nadeel uitmaakt dat moeilijk te herstellen is, ook al brengt het niet noodzakelijk het faillissement mede; dat ook zonder meer duidelijk is dat het beschikken van een overgangsperiode die volgens de wet en haar uitvoeringsbesluit meerdere maanden belooft, de verzoekende partijen in staat kan stellen -ook al hebben zij daarvoor nu nog geen concrete plannen- een andere locatie te zoeken, eventueel een convenant en een vergunning te verkrijgen, terwijl zij daarvoor de ondertussen verkregen inkomsten kunnen aanwenden en dat, ook als zij uiteindelijk die exploitatie zullen moeten stopzetten, zij dat onder gunstiger omstandigheden -overdragen van het huurceel, afbreken en te gelde maken van de inrichting en apparaten en dergelijke- zullen kunnen doen; dat het gevaar van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voldoende is aangetoond,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de Kansspelcommissie van het ministerie van Justitie in het administratief kort geding wordt afgewezen.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de volgende bepalingen van de rondzendbrief van de minister van Justitie genomen naar aanleiding van de publicatie in het Belgisch Staatsblad van 30 december 2000 van verscheidene uitvoeringsbesluiten van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers :

"Overeenkomstig de wettelijke bepalingen mogen de kansspelinrichtingen klasse II zich niet langer bevinden binnen een straal van minstens 500 meter van een school hierbij inbegrepen universitaire instellingen, ziekenhuizen, vrijetijds-, sport- en vakantiecentra, speelpleinen, plaatsen waar erkende erediensten worden gehouden en gevangenissen.

Een termijn van drie maanden werd voorzien per besluit om de exploitanten in de mogelijkheid te stellen om een einde te stellen aan de exploitatie van de kansspelinrichting, dit enkel als de aanvraag tot vergunning werd geweigerd.

Daarentegen werd geen enkele termijn voorzien ingeval de gemeente weigert een convenant te ondertekenen of wanneer de spelinrichting de minimale afstand van 500 meter niet naleeft.

In deze twee gevallen dient er proces-verbaal te worden opgesteld en moeten de kansspelen in beslag worden genomen evenals het geld dat eventueel in het geldmechanisme zit".

Artikel 3.

De kosten van het verzoek tot tussenkomst in de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op vijftuizend frank, komen ten laste van verzoekster in tussenkomst.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op acht februari 2000 en een, door :

de H. J. DE BRABANDERE, kamervoorzitter,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.